

Jézus Urunk tanítása

2023. november 3.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet, akik elfogadtátok a mai napon, hogy ismét együtt legyetek a fájdalom, szenvedés Golgotáján.

És köszöntöm mindazokat is, akik lélekben voltak jelen köztetek, megpróbálták veletek együtt elmélkedni imádkozva, egygé válni veletek a lélekjelenlétükkel.

A mai nap tanítása, amelyet felétek adtam, az a gazdag emberről szólt, aki készült elmenni, és oda hívta szolgáit, hogy reájuk bízva vagyonát. És ahogy emlékeztek, kinek-kinek rátermettsége révén ajándékozta meg: az első szolga öt talentumot kapott, a második kettőt, a harmadik egyet. Az első azonnal üzletelni kezdett vele, és még ötöt szerzett. A második ugyanúgy tett, és ő kettőt szerzett még vele. De a harmadik? Az azon gondolkodott: „Hát ez úgysem az enyém az ezüstben, ez az uramé, de megőrzöm neki.” Ezért ásott a földben egy gödröt, elrejtette, és: „Majd, ha haza ér az úr, akkor visszaadom, mert úgyis az övé.”

A földi életben is hányan és hányan így gondolkodnak, így élik le életüket, nem vesznek részt a nyitottságban, hogy a kegyelem ajándéka reájuk áradjon, betöltse szívüket, lelküket, hogy működhessen rajtuk. Hisz ha csak az első szolgát nézed, az mit tett?

Érezte, hogy neki ezzel gazdálkodni kell, tehát üzlet után nézett, de úgy kell neki gazdálkodni, hogy ne veszítse el, hanem, ha lehet, akkor nyerjen vele vagy annyit, amennyit kapott, vagy, ha egy kicsit kevesebb, de akkor is. Ezen gondolkodott, hogy neki ezt meg kell tenni.

A földi életben is, a mindennapokban, amikor jelen vagyunk, és kérjük a segítő kegyelmet, kérjük a munkánkra az áldást, kérjük az életünk felismerését, kérjük, hogy hogyan fogadjuk el a felebarátot és a testvért, hogy bennünk jelen van-e, hogy „Mennyei Atya, kinek gyermeke vagyok, és azt én Úrnak fogadom el, és az Úrnak a szavaira figyelek, és megpróbálok a szerint cselekedni, tevékenykedni, észrevenni, hogy hogyan és miképpen kell haladnom előre”.

Mert ha nézed a második szolgát, az ugye kicsit kevesebben részesült, mint az első, mert az első öt talentumot kapott, a második kettőt. De ő is úgy érezte, hogy rátermett arra, hogy legalább ugyanannyit tudjon szerezni a megbecsüléshez, a tisztelethez és a jelenléthez. Mert ez is fontos, hogy jelen legyen a mindennapi életben.

A harmadik, az egyet kapott, de nem is becsülte ezt az egyet sem, úgy volt vele, hogy: „Ez sem az enyém, az uramé, hát mit kezdjek vele? Hát megőrözöm neki.” Nem törődött vele, hogy hogyan és miképpen alakult volna az élet, ha talán elkezdett volna ő is nyereszkedni, üzletelni, hogy talán még egyet szerzett volna. Ő inkább úgy érezte: „Ami nem az enyém, azt csak megőrözöm, és visszaadom.”

Néha a földi életben is így élitek az életeteket, hogy ha valami nem úgy sikerül, ahogy szeretnétek, és ha nem érzitek a kegyelem jelenlétét, akkor nagyon hamar azt tudjátok mondani: „Hát én nem vagyok kedves, talán, az Úrnak. Az én imámat nem találja fontosnak, és talán nem is segít nekem.” Holott csak önmagába kell nézni, elgondolkodni, hogy valójában az ő élete hogyan van jelen, és hogyan működik rajta és benne a szeretet kegyelmében, hogy elindul-e azon az úton, aki megpróbál egy kicsit többet és többet befogadni, és többet és többet adni másoknak. Vagy pedig úgy van vele, hogy „nem az enyém, elásom, megőrözöm, és mivel nem az enyém, visszaadom”.

Igen, vissza is vitte, de hogy is mondta ő az úrnak?

– Tudom, uram, hogy kemény ember vagy. Onnan is aratsz, ahova nem vetsz. Onnan is szüretelsz, ahova nem ültettél. Hát, ami a tied, itt van, visszahoztam. Megőriztem, és visszaadom.

Azt hitte, hogy ezzel jót cselekedett. Holott az úr mit mondott neki?

– Ha tudtad, hogy kemény ember vagyok, ha tudtad, hogy onnan is aratok, ahova nem vettem, s onnan is szüretelek, ahova nem ültettem, akkor nem kellett volna kicsit önmagadba nézni, elgondolkodni a tetteid cselekedetein?

Hányszor és hányszor a földi életben ti is elsiklotok ez felett, nem néztek önmagatokba, hogy milyen az élet jelenléte a kegyelem szeretetében, hogy mit várnak el tőletek, és hogyan kellene észrevenned a felebarátot, a testvért a kegyelem jelenlétében.

Tehát itt ez a szolga is, mit mondott rá az ura?

– Te hanyag, haszontalan szolga vagy.

Ő ezt nem így értelmezte, ő még mindig azt hitte, hogy jót cselekedett azzal, hogy ezt az ezüstöt elásta, majd, mikor megjött az ura, akkor kiemelte a földből, és hogy visszaviszi. Őbenne csak az volt: „Ennyit kaptam, ennyit adok vissza.”

Én, Jézus Krisztus Uratok hányszor és hányszor árasztom felétek a kegyelmet! Mi lenne, ha Én is így adnám számotokra a kegyelmet, hogy mint ez a szolga, aki ezt az egy talentumot kapott, és nem becsülte, csak megőrizte, és visszavitte.

Én, Jézus Krisztus Uratok pedig árasztom a kegyelmet, a szeretetet, az örömet, a békét, hogy betöltekezzetek, megerősödjete, felismerjétek a körülöttetek lévő ajándékokat, amelyek adatik nektek. S akkor tudtok működni együtt a mindennap jelenlétében. Mert: „Nem akarunk se haszontalanok, se kivetnivaló szolgák lenni. Mi azok szeretnénk lenni, Uram, akik

az öt talentum mellé még megkapták a másik ötöt, utána ettől még elvették azt az egyet, és azt is annak adták, akinek tíz volt.” Ugye, hogy megy a tanítás?

– Vegyétek el tőle azt az egy talentumot, és adjátok oda annak, akinek tíz van.

Mert akinek van, annak még adatik, és akinek nincs, attól még azt a kicsit is elveszik, amije jelen van, és az sem marad tovább meg neki.

Fontos érezni az ajándék szeretetének kegyelmét, amely felétek árad, hogy megerősödjete, befogadhassátok a kegyelmeket, éreztétek a cselekedet súlyát, s akkor ti azok a szolgák lesztek, akik a tíz talentumot megszereztétek.

És ekkor az úr mit mond?

– Még azt az egyet is adjátok neki.

Tehát ha kevés is van valamiből, de azt a keveset megbecsülöd, és megpróbálod azt a keveset legalább még egyszer annyira gyarapítani, akkor ezért már jár a kegyelem ajándéka a szeretetben. És ez a szeretet az, amit nem megvenni kell, nem kieroszakolni. Ez a szeretet itt jelenik meg a szívedben. Ezt a szeretetet tudod gyarapítani, megerősíteni, majdan árasztani nemcsak szeretteidnek, hanem mindazoknak, akiknek szükségük van rája. Mert ha ezek mind-mind így jelen vannak a mindennapokban, akkor érzitek, hogy ti ahhoz a szolgálóhoz hasonlíthatok, aki az ötből tíz talentumot szerzett, és végül még ura azt az egyet is neki ítélte, mert látta, hogy – hogy is van?

– A kevésben hű voltál, ezért megdicsérlek.

És azt mondja:

– Menj be Atyád örömébe.

Tehát megdicséri, megadja neki a szerető kegyelmet, szinte mondhatod azt, hogy felmagasztalta, hogy jól cselekedett. És ha mi is jól cselekszünk, felismerjük a problémának a nehézségét, s ehhez szeretetet és kegyelmet árasztunk, mennyivel más eggyé válni a testvéri felebaráttal a mindennapokban, akire számíthatsz, akivel imádkozhatsz, akitől, ha szükséged van, kérhetsz, és aki segíthet, ha szükséged van a segítségnyújtásra. Mert akkor érzed, hogy olyan felebaráti-testvéri kegyelem működik rajtatok egymás iránt, hogy el tudják egymást fogadni, és működni a mindennapokban. És akkor érzed az Úr szeretetének kegyelmét, ajándékát, s akkor megdicsérve derék, hű szolga leszel, mert mit mondott?

– A kevéssel hű voltál, ezért sokat bízhatok reád.

Mert sokan és sokan azt mondjátok, hogy néha oly nehéz az élet a fájdalomban, a szenvedésben, a betegségben, a megpróbáltatásban, hisz most csak néhányat emeltem ki. De ilyenkor el szoktam nektek mondani, és nem először teszem ezt: Ismerlek benneteket, tudom, hogy mit bírtok elviselni, az elviseléshez mindig annyit adok, amivel fel tudtok állni a földről, kiegyenesedni, önmagatok lenni, és haladni az élet-útpályáton. Többet nem adok semmivel, hogy roskadozzál, botladozzál, és úgy érezd, hogy

semmivé válsz, mert már nincs erő benned, és nem tudod megtenni mindezt, ami jelen van a mindennap kegyelmében és szeretetében.

De a mai nap nemcsak ezt a tanítást adtam, hanem azt a tanítást is adtam felétek a példabeszédben, hogy a tanítványaimat tanítottam, és jelen van a nép sokasága, a tíz szűzről.

Ugye jelen vannak az okosok, és jelen vannak a balgák. Az okosok felkészültek lámpásaikhoz, korsójukban olajat is vittek, mert hátha várakozni kell. Előrelátók voltak a vőlegény várakozásában.

A balgák, azok csak megfogták lámpásaikat, elindultak, és nem nézték, hogy mennyi olajuk van, hogy elég lesz-e, mire a vőlegény megérkezik, hogy tudjanak világítani, eléje menni.

A vőlegény ugye késett, mindenki elálmosodott, elaludt. És mikor érkezett a vőlegény, hangos szóval hirdették:

– Menjetek a vőlegény elé, mert eljött.

S akkor ugye a balgák feleszméltek, hogy nincs nekik elég olajuk. Hát megkérték az okosokat, hogy adjanak nekik. De az okosok mit mondtak?

– Nem! Ez nem jó! Mert akkor lehet, hogy nektek sem, és nekünk sem lesz elég. Ti inkább menjetek, és vásároljatok a kereskedőknél.

A balgák elfogadták az okosok mondanivalóját. El is mentek a kereskedőkhöz, hogy vásároljanak. S amíg ők ott vásároltak, a vőlegény megjött, és akik készen álltak a menyegzőre, a megnyitott ajtón bemehettek, és a vőlegénnyel együtt vannak jelen. Utána megérkeztek a balgák is, akik kopogtattak, akik szólíhatták:

– Uram! Uram! Mi vagyunk, ismersz minket.

De bentről egy hang hallatszott:

– Nem ismerlek benneteket. Az ajtó be van már zárva. Menjetek! Imádkozzatok és virrasszatok a külső sötétségben.

És ugyanígy van ezzel a szolgálával is ugye. Mikor elvették tőle az ezüstöt, mit tettek vele? Megfogták, és kidobták a külső sötétségbe, ahol sírás és fogsikorgatás van.

El kell gondolkozni az élet ajándékának kegyelmén. Mert a kegyelem, az mindig felétek árad, de nem erőltetem reátok, mindenkinek saját magának kell felismerni, megnyílni, befogadni, és megengedni, hogy működjön rajtunk, bennünk, és ha kell, változtasson, de a változtatás is ne a mi akaratunk szerint legyen, hanem, Uram, Jézusom, a Te szereteted és kegyelmed által változtass meg bennünket, hogy Neked tetsző életet élhessünk a mindennap jelenlétének szeretetében. És akkor mi is a talentumainkat megpróbáljuk megerősíteni a gyűjtés által, ötből mi is tízet, kettőből négyet, és az egyre megpróbálunk nem úgy figyelni, ahogy ez a szolga tette, hanem ebből az egyből is – mert mit mondott neki?

– Ha tudtad, hogy kemény vagyok, onnan is aratok, ahová nem vettem, onnan is szüretelek, ahonnan nem ültettem.

Akkor mit mondott neki az úr?

– Kellett volna fognod ezt az ezüstöt, és elvinni a pénzváltókhoz, ott hagyni, és mikor visszajöttem, kamatostól visszaadni nekem.

Tehát érezni kell, hogy a kegyelem és a szeretet az örömben és a mindennapokban úgy van jelen, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok árasztom felétek, ti felkészültök rá, és befogadjátok. De a befogadása nem azt jelenti, hogy elzárkóztok általa, hanem „ha szükség, akkor megnyitom szívemet, és én is árasztom azok felé, akiknek szükségük van a szeretetre”. A szeretetet lehet örömmel, öleléssel, odafigyeléssel, imával, megbocsájtással és a kegyelem ajándékával növelni, árasztani, hogy mégis érezzem, hogy én is Atyám gyermeke vagyok, Jézus Krisztus Urunk testvére és Édesanyám gyermeke a meghívás küldetésében a mindennapokban, a mindennapokhoz. És gyarapítom önmagamban mindazt az ajándékot, amelyet megkaptam, ami által én is megerősödtem, s ami által árasztatok azoknak, akik vágyakoznak erre az ajándékra, erre a kegyelemre s erre a szeretetre, amely jelen van rajtatok, bennetek.

S akkor ebből a tanításból és a másik tanításból le tudjátok venni mindazt, ami fontos. Mert fontos érezni, hogy a földi életben nekünk is tenni és cselekedni kell, nemcsak várakozni, vágyakozni, hanem tenni és cselekedni a mindennap jelenlétében.

Ennek reményében áradjon reátok a mai nap kiválasztott Mária testvérem által áldásom, hogy töltsse el szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok és bennetek.

A mai áldásom nemcsak a Szentlélek kegyelmével, hanem ennek a tanításnak a mondanivalójával, a kegyelem szeretetével fog most felétek áradni, hogy betölthesse szíveteket, lelketeket, hogy megerősödve működhessen rajtatok és bennetek, és gyarapítsátok magatokban ezt a kegyelmet, hogy az után árasztassátok azok felé, akik vágyakoznak és várakoznak erre a csodálatos ajándékra a kegyelemben.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme áradjon reátok a szeretet erejével, töltsse be szíveteket, lelketeket, egész lényeteket, hogy működhessen rajtatok, bennetek, hogy ez által megerősödjete, önmagatok legyetek, és az önmagatok jelenlétében tudjatek úgy cselekedni, ahogy ez a tanítás ma felétek és hozzátok szólt.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!